

APRILYNNE PIKE

Aripi

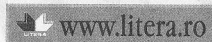
Traducere din limba engleză
Mihaela Alexandrescu și Laura Frunză

EDITURA LITERA

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 54 83 72;
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Aripi
Aprilynne Pike

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Silvia Dumitrache
Corector: Georgiana Enache
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera
este coordonată de Cristina Vidrașcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PIKE, APRILYNNE

Aripi / Aprilynne Pike; trad.: Mihaela Alexandrescu
și Laura Frunză. – București: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-1407-0

I. Alexandrescu, Mihaela (trad.)
II. Frunză, Laura (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Capitolul 1

Pantofii lui Laurel clămpăneau în ritm vesel în ciuda proastei ei dispoziții. Elevii o priveau cu ochi curioși în timp ce mergea pe holurile liceului Del Norte.

Nu există nimic mai rău decât să te afli tocmai în locul unde nu vrei să fii. Învățăturile la domiciliu funcționase perfect pentru Laurel în ultimii zece ani; nu vedea nici un motiv pentru care acest lucru trebuia să se schimbe. Însă părinții ei erau hotărâți să facă totul așa cum trebuie pentru singurul lor copil. Când avea cinci ani, lucrul acesta însemna să învețe acasă, într-un orașel. Se pare că, acum, că avea cincisprezece ani, lucrul acesta însemna să meargă la o școală de stat într-un oraș care era doar o idee mai puțin minuscul.

După ce-și mai verifică o dată orarul, Laurel găsi laboratorul de biologie și se grăbi să prindă un loc la geam. Dacă tot era obligată să stea înăuntru, atunci măcar voia să vadă afară. Restul clasei se umplu încet. Un băiat zâmbi în direcția ei în timp ce se îndrepta spre partea din față a clasei, iar ea încercă să-i răspundă cu un zâmbet forțat. Speră ca el să nu creadă că se strâmbase.

Un bărbat înalt și slab se prezentă ca fiind domnul James și începu să împartă manuale. Laurel se apucă imediat să-l frunzărească pe al ei. Primele pagini erau cât se poate de clasice – clasificările plantelor și ale animalelor, lucruri pe care le știa deja –, apoi cartea începea să intre în anatomia de bază a omului. Deși lucrurile i se păreau cunoscute, mama ei era, în mod cert, mai degrabă botanist decât biolog, așa că Laurel era sigură că era măcar cu puțin în urmă față

de restul clasei. Pe la pagina optzeci, textul începu să semene cu o limbă străină. Laurel bombăni pe sub mustață. Avea să fie un semestru tare lung.

În timp ce domnul James făcea prezența, Laurel recunoscu vreo câteva nume din primele ore avute în dimineața aceea, însă avea să treacă mult timp până să reușească să asocieze măcar jumătate dintre ele cu fețele care o înconjurau. Se simțea pierdută în mijlocul mării de copii necunoscuți.

Mama ei o asigurase că *fiecare* boboc avea să se simtă la fel – la urma urmei, era prima zi de liceu și pentru ei –, însă nimeni altcineva nu mai părea pierdut sau speriat. Poate că, după ani de zile de mers la o școală de stat, te obișnuiai să te simți pierdut și speriat.

Se făcu liniște în clasă, iar Laurel coborî brusc cu picioarele pe pământ când profesorul îi repetă numele.

–Prezent, spuse ea repede.

Se auziră chicoteli înăbușite în clasă, iar Laurel se lăsă să alunece puțin în banca sa, așteptând ca profesorul să continue să strige catalogul.

Dar lucrul acesta nu se întâmplă.

–Laurel Sewell? întrebă domnul James. Ești fiica lui Jacob Sewell?

–Nu, pe tatăl meu îl cheamă Mark. De-abia ne-am mutat aici.

Se foi în timp ce domnul James o studie pe deasupra ochelarilor, apoi, într-un final, acesta trecu la următorul nume.

Laurel răsuflă ușurată și scoase caietul, încercând să atragă cât mai puțin posibil atenția asupra ei.

Încercă să se concentreze în timp ce profesorul explica materia pentru semestrul acela, însă era distrasă de ceilalți elevi. Îi privea cu atenție, străduindu-se să rețină caracteristici care să-i deosebească. Se tot uita fără să vrea

în dreptul băiatului care-i zâmbise mai devreme și fu nevoită să-și înăbușe un zâmbet larg atunci când observă că și el trăgea cu ochiul la ea.

Când domnul James le dădu liber în pauza de prânz, Laurel își băgă recunoscătoare cartea în geantă.

–Salut.

Ridică privirea. Era băiatul care o tot privise. Primul lucru care-i atrase atenția la el au fost ochii. Erau de un albastru-deschis care contrasta cu nuanța măslinie a tenului său. Culoarea părea neobișnuită, dar nu în sensul rău al cuvântului. Oarecum exotic. Părul lui de un șaten-deschis, ușor ondulat și destul de lung îi aluneca pe frunte într-o curbă delicată.

–Tu ești Laurel, corect?

Dedesubtul ochilor lui regăseai un zâmbet cald, dar relaxat, care dezvelea niște dinți foarte drepți.

Probabil că a purtat aparat dentar, gândi Laurel în timp ce își trecu fără să vrea limba peste propriii ei dinți, destul de drepți și ei. Din fericire pentru ea, îi avea așa de la natură.

–Mda. Vocea i se opri în gât și tuși, simțindu-se ca o idioată.

–Eu sunt David. David Lawson. Voiam... voiam să te salut. Și ce să zic, bine ai venit în Crescent City!

Laurel schiță un ușor zâmbet forțat.

–Mersi, spuse ea.

–Vrei să stai cu mine și cu prietenii mei la prânz?

Părea drăguț, însă ea se săturase să stea înăuntru.

–Sincer, mă gândeam să-mi caut un loc afară. Făcu o pauză. Mersi, oricum.

–Sună bine afară. Vrei să vin cu tine?

–Pe bune?

–Sigur. Am pachetul de prânz în rucsac, deci sunt pregătit. Și, în plus, spuse el ridicându-și rucsacul pe un umăr, n-are trebui să stai singură în prima ta zi.

– Mersi, spuse ea după o ușoară ezitare. Mi-ar face plăcere.

Ieșiră pe terenul din spate și găsiră un loc cu iarbă care nu era prea umedă. Laurel își întinse geaca pe jos și se așeză pe ea; David rămase îmbrăcat.

– Nu ți-e frig? întrebă el, uitându-se neîncrezător la pantalonii ei scurți de blugi și la bluza fără mâneci.

Își scoase pantofii și-și îngropă degetele în iarbă deasă.

– Nu mi se face frig prea des, cel puțin, nu aici. Dacă mergem undeva unde ninge, atunci sunt vai de capul meu. Dar vremea asta este perfectă pentru mine. Zâmbi stângaci. Mama mea îmi spune în glumă că am sânge rece.

– Norocoaso. Eu m-am mutat aici din L.A. cam acum cinci ani, și tot nu m-am obișnuit cu temperatura.

– Nu e chiar așa de frig.

– De acord, spuse David zâmbind, dar nici cald nu poți să spui că e. După primul nostru an petrecut aici, m-am uitat peste arhiva meteo; știai că diferența dintre temperatura medie în iulie și cea din decembrie este de doar paisprezece grade? Asta chiar că-i aiurea de tot. David scoase un sendviș și niște cartofi prăjiți; Laurel scoase o cutie de Sprite și o caserolă cu o salată mixtă.

Rămaseră în liniște, în timp ce David își mânca sendvișul, iar Laurel își tot înțepa salata cu furculița.

– Mama mi-a pus o prăjitură în plus, spuse David rupând tăcerea. O vrei tu? Scoase o prăjitură frumoasă cu glazură albastră. E făcută în casă.

– Nu, mersi.

David se uită cu inima îndoită la salata ei și, apoi, la prăjitură.

– Oh, OK.

Laurel își dădu seama ce credea David și oftă. Oare de ce asta era prima concluzie pe care se grăbea toată lumea s-o tragă? În mod sigur nu era singura persoană din lume căreia

chiar îi plăceau, pur și simplu, legumele. Laurel bătu cu o unghie în cutia de Sprite.

– Nu e dietetic.

– N-am vrut să...

– Sunt vegetariană, îl întrerupse Laurel. Destul de strictă, de fapt.

– Oh, serios?

Ea dădu din cap, după care râse forțat.

– Nu poți spune vreodată c-ai mâncat prea multe legume, corect?

– Presupun că nu.

Când tăcerea a început să fie stânjenitoare, David își dresă glasul și întrebă:

– Și, când v-ați mutat aici?

– În mai.

– Uau, deci ai fost aici toată vara? Nu te-am mai văzut prin preajmă.

Laurel ridică din umeri.

– Am lucrat mult la magazinul tatălui meu. E proprietarul librăriei din centru.

– Serios? întrebă David. Am intrat acolo săptămâna trecută. E un magazin super. Totuși, nu-mi aduc aminte să te fi văzut acolo.

– Asta e din vina mamei mele. M-a târât toată săptămâna prin oraș să cumpărăm rechizite.

David râse.

– N-am mai făcut asta de un car de ani. Cred că de prin școala primară.

– Acesta este primul an când nu învăț la domiciliu, așa că mama este convinsă că nu am destule rechizite.

– Ai învățat la domiciliu?

– Mda. Anul ăsta mă obligă să ies în lume.

El râse, apoi spuse pe un ton menit s-o tachineze, dar având și o notă de seriozitate:

– Ei bine, mă bucur c-au făcut-o. Se uită o secundă la sendvișul lui înainte să întrebe: Ți-e dor de orașul unde stăteai?

– Uneori. Ea zâmbi discret. Dar e plăcut aici.

– Aveai mulți prieteni?

– Nu chiar. Însă Orick este un oraș foarte mic. Cam de cinci sute de locuitori.

– Uau, chicoti el. L.A. este doar cu puțin mai mare de-atât.

Ea râse și se înecă cu suc.

David păru că vrea să o mai întrebe ceva, însă sună de intrare și, în loc să facă asta, zâmbi.

– Putem să repetăm experiența și mâine? Ezită o secundă, după care adăugă: Poate cu prietenii mei?

Primul instinct al lui Laurel fu să-l refuze, însă se simțise bine în compania lui David. Și, în plus, încă unul dintre motivele pentru care mama ei insistase ca ea să meargă la o școală de stat anul acesta era să socializeze mai mult.

– Sigur, spuse ea înainte să-i piară curajul. Sună bine.

– Super. El se ridică și-i întinse mâna. O trase în picioare și zâmbi ștrengărește o secundă. Deci, ce să zic, ne mai vedem.

Ea îl privi cum se îndepărtează. Geaca și pantalonii lejeri arătau cam ca ai tuturor, însă avea o siguranță în felul de a merge care-l deosebea de restul. Laurel era invidioasă pe mersul lui încrezător.

Poate într-o zi.

*

Laurel își aruncă rucsacul pe bufet și se prăbuși într-un scaun de bar. Mama ei își ridică privirea de la pâinea pe care o frământa.

– Cum a fost la școală?

– Nașpa.

Mâinile i se opriră.

– Vorbește frumos, Laurel.

– Păi așa a fost. Și nu există cuvânt mai bun care să descrie experiența.

– Trebuie să ai răbdare, draga mea.

– Toată lumea se uită la mine ca și cum aș fi o ciudată.

– Se uită la tine pentru că ești nouă.

– Sunt diferită.

Mama ei zâmbi larg.

– Și chiar ai vrea să fii la fel?

Laurel își dădu ochii peste cap, însă fu nevoită să recunoască faptul că mama ei avea dreptate. O fi fost ea școlită la domiciliu și puțin protejată, însă știa că seamănă mult cu adolescenții din reviste și de la televizor.

Și-i plăcea lucrul acesta.

Adolescența fusese blândă cu ea. Pielea ei aproape trans-lucidă nu suferise de pe urmele acneei, iar părul ei blond nu fusese niciodată uleios. Era o fată mică și suplă de cinci-sprezece ani, cu o față perfect ovală și ochii de un verde-des-chis. Fusese mereu slabă, însă nu exagerat de slabă, și chiar căpătase ceva forme în ultimii câțiva ani. Avea picioare lungi și mergea cu grația unei dansatoare, în ciuda faptului că nu luase niciodată lecții de dans.

– Am vrut să spun că mă îmbrac diferit.

– Ai putea să te îmbraci și tu ca toată lumea dacă ai vrea.

– Mda, dar poartă toți bocanci și blugi strâmți, și trei tricouri unul peste altul.

– Așa, și?

– Nu-mi plac hainele strâmte. Mă mănâncă pielea de la ele și mă fac să mă simt ciudat. Și acum, serios, cine ar prefera să poarte bocanci? Oribil.

–Atunci, îmbracă-te cu ce vrei. Dacă hainele tale sunt un motiv suficient de bun să îndepărteze niște posibili prieteni, atunci nu sunt genul de prieteni pe care ți i-ai dori.

Sfat tipic pentru o mamă. Drăguț, sincer și absolut inutil.

–E mult zgomot acolo.

Mama ei se opri din frământat și-și dădu bretonul din ochi, lăsându-și o urmă de făină pe frunte.

–Draga mea, doar nu te aștepți ca într-un liceu întreg să fie la fel de liniște cum era acasă doar cu noi două. Fii și tu rezonabilă.

–Sunt rezonabilă. Nu mă refer la zgomotele necesare; aleargă pe acolo ca niște maimuțe sălbatice. Țipă și râd, și se vaită cât îi țin puterile. Și se pupă pe la dulapuri.

Mama ei puse o mână în șold.

–Altceva?

–Da. Holurile sunt întunecate.

–Nu sunt întunecate, spuse mama ei pe un ton ușor dojenitor. Am făcut turul întregii școli săptămâna trecută cu tine, iar pereții sunt albi.

–Dar nu sunt geamuri, ci doar neoanele alea îngrozi-toare. Sunt atât de artificiale și nu intră deloc lumină natu-rală pe holuri. Sunt pur și simplu... întunecate. Mi-e dor de Orick.

Mama ei începu să modeleze aluatul în franzele.

–Spune-mi ceva de bine despre ziua de azi. Vorbesc serios.

Laurel se duse spre frigider.

–Nu, spuse mama ei, ridicând o mână s-o oprească. Spu-ne-mi ceva bun mai întâi.

–Ăăă... am cunoscut un băiat drăguț, spuse ea, trecând pe lângă brațul mamei ei și luându-și un suc. David... David nu mai știu cum.

Fu rândul mamei ei să-și dea ochii peste cap.

–Sigur că da. Ne mutăm într-un oraș nou, te dau la o școală nou-nouță și prima persoană pe care pui ochii este un băiat.

–Nu e chiar așa.

–Glumesc.

Laurel rămase în tăcere, ascultând cum aluatul de pâine se lovea de blatul mesei.

–Mamă?

–Da?

Laurel trase adânc aer în piept.

–Chiar trebuie să mă duc în continuare?

Mama ei își frecă tâmpilele.

–Laurel, am mai avut discuția asta o dată.

–Dar...

–Nici un dar. Nu am de gând să ne certăm iar pe tema asta. Se aplecă peste masă, cu fața aproape de a lui Laurel. Nu mă mai simt în stare să-ți fiu profesoară. Să-ți spun drept, probabil că ar fi trebuit să te dau la școală de la gimnaziu. Doar că era așa departe de Orick, iar tatăl tău deja făcea naveta și... în fine. A venit timpul.

–Dar ai putea să comanzi un program din acela de învățat la domiciliu. Am căutat pe net, spuse Laurel repede când mama ei începuse să vorbească. Nu trebuie să predai tu cu adevărat. Materialul acoperă totul.

–Și cât costă? spuse Sarah încet, însă cu o sprânceană ridicată ascuțit.

Laurel tăcu.

–Ascultă, spuse mama ei după o pauză, putem să ne mai gândim la asta peste câteva luni dacă încă mai urăști școala. Dar, până când nu vindem casa din Orick, nu avem bani pentru nimic în plus. Știi și tu asta.

Laurel își coborî privirea spre masă, cu umerii căzuți.

Principalul motiv pentru care se mutaseră în Crescent City era faptul că tatăl ei cumpăraseră o librărie pe strada

Washington. Pe la începutul anului, trecuse cu mașina pe aici și văzuse anunțul cu „De vânzare“ pe o librărie care urma să fie închisă. Laurel își aminti că-i auzise pe părinții ei discutând săptămâni întregi despre cum să facă să cumpere librăria – un vis comun al lor încă de când se căsătoriseră –, însă nu le ieșeau niciodată socotelile.

Apoi, pe la sfârșitul lui aprilie, un tip pe nume Jeremiah Barnes l-a abordat pe tatăl lui Laurel în Eureka, unde lucra el, spunând că este interesat de proprietatea din Orick. Tatăl ei venise acasă practic sărind în sus de bucurie. Restul lucrurilor s-au derulat cu așa o repeziciune, încât Laurel abia dacă-și putea aminti ce s-a întâmplat mai întâi. Părinții ei au petrecut câteva zile la banca din Brookings și, la începutul lui mai, librăria era a lor și se mutau din căsuța lor din Orick într-o casă și mai mică din Crescent City.

Dar lunile au trecut și lucrurile încă nu se finalizaseră cu domnul Barnes. Până la concretizarea lor, stăteau prost cu banii, tatăl ei lucra peste program la librărie, iar Laurel era obligată să meargă la liceu.

Mama ei îi acoperi mâna cu palma ei caldă și încurajatoare.

– Laurel, în afară de costuri, vei avea nevoie să înveți să te descurci cu lucruri noi. Îți va prinde bine. La anul, poți să faci ore suplimentare și să intri într-o echipă sau într-un club. Toate astea dau tare bine pe cererea de intrare la facultate.

– Știu. Dar...

– Eu sunt mama, spuse ea cu un rânjet care-i înmuie tonul ferm. Și eu spun să mergi la școală.

Laurel pufni a indignare și începu să se joace cu degetul de-a lungul chitului dintre plăcile blatului de bucătărie.

Ceasul ticăia zgomotos, în timp ce mama lui Laurel băgă tăvile la cuptor și setă cronometrul.

– Mamă, mai avem compot de piersici făcut de tine? Mi-e foame.

Mama ei se holbă la Laurel.

– Ți-e foame?

Laurel desena cu degetul vârtejuri pe condensul de pe cutia de suc, evitând privirea mamei ei.

– Mi s-a făcut foame azi, după-amiază. La ultimele ore.

Mama ei încerca să nu facă mare caz din asta, însă amândouă știau că era un lucru ieșit din comun. Lui Laurel i se făcea foame rareori. Părinții ei o bătuseră la cap ani întregi cu privire la obiceiurile ei alimentare. Mânca la fiecare masă ca să le facă lor voia, însă nu era ceva ce simțea că avea nevoie și, cu atât mai puțin, să-i placă.

Acesta era motivul pentru care mama ei fusese, în sfârșit, de acord să țină în permanență frigiderul aprovizionat cu Sprite. Critica aspru efectele negative, încă nedovedite, ale acidului carbonic; însă nu avea cum să nege faptul că fiecare cutie avea 140 de calorii. Lucru care însemna cu 140 de calorii mai mult decât apa. Cel puțin, în felul acesta, știa că Laurel asimila mai multe calorii în organism, chiar dacă erau „goale“.

Mama ei se grăbi spre cămară să ia o sticlă de compot de piersici, temându-se probabil că Laurel ar putea să se răzgândească. Ghiorăielile neobișnuite din stomacul lui Laurel începuseră în timpul orei de spaniolă, cu douăzeci de minute înainte să se sune de ieșire. Mai păliseră puțin în drum spre casă, însă nu dispăruseră.

– Poftim, spuse ea punând un bol în fața lui Laurel. Apoi se întoarse, lăsându-i lui Laurel un minimum de intimitate. Laurel se uită la vas. Mama ei mersese la sigur – o jumătate de piersică și cam o jumătate de ceașcă de suc.

Mâncă fructul cu înghițituri mici, uitându-se la spatele mamei ei, așteptând ca ea să se întoarcă și să tragă cu ochiul. Dar mama ei se ținu ocupată cu vasele și nu se uită